

האשה נקנית פרק ראשון קידושין ז:

עין משפט ור מוצה

מסורת הש"ס

- (א) (מסורת: ז. ע.ט.)
- (ב) (לפלג: ז. ע.ט.)
- (ג) (מסורת: ז. ע.ט.)
- (ד) (מסורת: ז. ע.ט.)
- (ה) (מסורת: ז. ע.ט.)
- (ו) (מסורת: ז. ע.ט.)
- (ז) (לפלג: ז. ע.ט.)
- (ח) (מסורת: ז. ע.ט.)
- (ט) (מסורת: ז. ע.ט.)
- (י) (מסורת: ז. ע.ט.)

יאשה בעינין לשמה. דכתיב (דברים כד) וכחז לה לשמה. הוייה דכסף לא בעינין שפחה לשמה. שמהל לזרה דלייר טובעה לשמה: דדר שפט. יואשה והימה שהי עיקר שהשטר קונה בלשה מכלן למדנה: שלא מדפסה. קודם הכתיבה ולא נמלק צה ואמ"כ הודיעה וקבלתה ונגדולה קאי והוא הדין בצטורה וצטורה לשמה וסלה מדעת אביה: מה יואשה שלא מדפסה. שהי על כרחה היא מתגרסת: דעס מקנה. היינו בעל שהקנה אותה צגט זה לעלמה ופוטרה ממנו ובעינין שיכתוב מדעתו דכתיב וכחז לה: אף כאלן דעס מקנה. דהיינו האשה הנקנית לבעל: מלי לאו שטרי אירוסין משט. כגון כחן מקודשת ל: שטרי פסיקתא.

הן הן הדברים הנקנים באמירה. מימה דכפרן שני דיני גזירות (מסורת קט. ט.) מן הפוסק מועת להתנו ופסט לו את הרגל משז עד שמלצין ראשה ולמה משז ישאנה ויקרא חמו לזין כיון דהן סן דברים הגנין בצמירה וי"ל שהתנו אינו רוצה לטרוח צב"ד ולמיקס צדינא ורש"ס פ"י דדוקא כשממק התנאים עמדו וקדשו או נקניס בצמירה ומדקקן מדקמני עמדו וההול דשני דיני גזירות מיירי בשלל קדשו מתוך הדברים ומ"מ מאחר שהסכימו על כך משז עד שמלצין ראשה ומיירו אין ראייה מלשון עמדו לדורותיה נדמרא בכדי כמו קטנה שלא מיאנה (והגדילה) ועמדה ושאלת הנקנות מ"י מיירי גזיט וכן סיה אומר ר"ח דאלמ נקניס בצמירה נישואין ראשונים דוקא שהלז משול את כמו ויש לו קרוב דעת גדול אלל חמנו אלל הסת מיירי גזיט וכן סיה אומר ר"ח אין נקנין בצמירה אלל כשהלז פוסק אלל אחיה וסלה לא:

מוסף תוספות

א. ה"פ כשקדשו מיד מתוך התנאי או לאחר זמן והוכירו התנאים בשעת קידושין אבל התנו עתה יקדשו לאחר זמן ולא הוכירו התנאים לאו בדברים הנקנים באמירה ה"פ תוס' מחבבות קט. ב. בירושלמי (מחבבות פ"ה ה"א) אבל לא אח עיי' אחותו ולא אשה עיי' בתה ואפי' היא קטנה, ובלבד מן הנשואין הראשונים אלא כ"ר תנינא מהש"א את בנו בבית ובה בנו בבית ובלבד מן הנשואים הראשונים וכן כתב רמב"ם (אישות פ"ג ה"י ז"ג) תוס' הראשון ועיי' תוס' מחבבות קט.

א. יציאה בעינין לשמה או דלמא^א היותו להדרי מקשינין מה הויה דכסף לא בעינין לשמה אף הויה דשטר לא בעינין לשמה בתר דבעינא הדר פשמה הויה ליציאה^ב מקשינין דאמר קרא ויציאה היתה: אייתמר כתבו לשמה ושלא מדעתה רבא ורבנא אמרי מקודשת רב פפא ורב שרביא אמרי אינה מקודשת אמר רב פפא אימא טעמא דידהו ואימא טעמא דידך אימא טעמא דידהו דכתיב ויציאה והיתה מקיש הויה ליציאה מה יציאה לשמה ושלא מדעתה אף הויה נמו לשמה ושלא מדעתה ואימא טעמא דידך ויציאה והיתה מקיש הויה ליציאה מה יציאה בעינין דעת מקנה אף עד

הויה בעינין דעת מקנה מיתיבי וי"און כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלא מדעת שניהן מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש לא שטרי פסיקתא וכדרכ גידל אמר רב ר' דאמר רב גידל אמר רב ה"כמה אתה נותן לבנך כך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: ובביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא בעולת בעל מלמד שגעשה לה בעל על ידי בעולה א"ל ר' זירא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן ה"כעורה זו ששנה רבי ובעולה מלמד שנקנית בכיאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדשו ודרר בעיל קמ"ל מתקוף לה ר' אבהו בר ממו או כן נערה בעולתה ר' דאקדשו ולא בעיל לא כלום הוה אמרוה רבנן קמה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארום שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבנן אלא באחר אבל בעל דברי הכל אם ה"ב בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ר' נתניא יבאו עליה אי אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אמר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשטר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכניס ור' יוחנן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבריה נקנית בביאה ס"ד אמינא מיתיבי בק"ו מיכמה ומה יכמה שאין קניה בבספ נקנית בביאה זו שנקנית בבספ אינו דין שנקנית בביאה מה ליכמה שכן זקוקה ועומדת ס"ד אמינא הואיל וכתב יאם אחרת יקח לו הקישה הכתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אף אמה העבריה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר ר' בר אהינא אסברה לך כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוו קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוו קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולוהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה אי אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק אמר

תוס' ר"י הוקן

היה דכסף. שאינו צריך לצייר צורה הספק או להחיות לשמה. ויציאה בעינין לשמה. דכתיב וכחז לה לשמה. שלא כתב ר"ל עד כאן ועד כאן ולא דעה האשה כשכתבו ותנו לה ותירצו. דעס מקנה. בטן היינו הפעל. ובקדושין האשה שהיא מקנה עצמה לו. פסיקתא. שפסקין על עצמן לתת להן. ואיני דדלחכת כלא טעמא. אין כותבין דמיא להו למיהו מילה על מה לו התניו מילה בשטר. ופסק הדין הר"ה י"ד (אשתה פ"ג ה"ד) דאינה מקדשת, דרב אשי אוקמה כפי הגושא (מחבבות קב. ב) כשטרי אירוסין משט, ומדעת שניהם מהאיך וממהאש קאמר. וכחז רבנן ונאנל וקייל כ"ר פפא ורב שרביא. ויש מי שפסק כרבא ורבנא והדבר צ"ע. ע"כ. והיא בעולה בעל. אית דגרסי. כי ימנא איש שוכב עם אשה בעולה בעל ונכריים כב. כן. בעיריה. כלומר וכו' ומסאת בהרביחא דמי רבי. מה צורך ללמוד דמקום אחר. דיקישו ובעל. דהרוביינה בעינין. דכתיב כי יקח הדיין קדושי כסף. בעולה היא. ובתנאי היא. שלא כדרכה.

ועדיין היא בתולה. ובסקילה היא שנקאה באמה ביאה. באחר. אם בא עליה אחי שלא כדרכה אם היא בחנק בעולה או בסקילה. (בכדרכה) [שלא כדרכה עשאה בעולה]. וזמק"ס היא (ואת) [ואין] אמתה קדושה וביאה בעינין הדין משכחת לה נערה בסקילה. ובתנאי דמשכחת לה מאורסה ובסקילה קשישה בשטר. והואיל ושטרי גומרי הקדושין כלא דבר אחר.

בטער. והיהו לא בעול ביאה: דהואיל וגומר ומוציא גומר ומכניס. נלא זיאה הלכך אס לאו דר' יוחנן הוה דמינע לנבי כסף עד דמקדש ובעל אלל השתל דנפקא לן מצעולה בעל דבעילה למהוה מיקדשה ע"כ כי יקח דליף קיחה קיחה אגמריה דכספך לחודה מיקדשה דלי עד דמקדש ובעל כסף מלי אהני: לאתרס. א"כ. דלגל אשמעינן אלל קידושי זיאה לכחז ובעל מלי ובעלה זו ולל אמה העבריה: ולרבא דאמר. לקמן כפ' שני גבי מקדש אמת משתי אחיות סתם לא הוו קידושין והואיל וזאן לראין לביאה שזינו יודע איזו אמתו ואיזו אחותו אשמו שהיא בבתת ואמר רבא בר אהינא אסברה לך הכס אחד ששמו בר אהינא למדני טעם זה מן המקדש כי יקח ובעלה קיחת כסף הראוייה לבעילה הוה דהויה קיחה מנא ליה הא דדרשי ליה לכדרכי ובעיעטוי אמה: א"כ. דלקדושי זיאה ולמעועי אמה ומו לא ליף מינה לכחז או בעלה: מאי ובעלה. משמע דקאי נמי אקחה למינף הך דבר אהינא: ה"י סברא. דאין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה:

דנענין ראייה נליאה (שם). קידושין שאין מסורין לביאה לא הוו קידושין. קיש קשת אמת משתי אחיות ולא פליג שיש לזמן חלק אמת מן דמנא זו היא אמת אשתי (לפ"ק ז. א.)

